

зъка, чувствата — съ сърдцето и съ дробоветъ, понеже отъ чувствата зависи правилното кръвообръщение; постъпките сж свързани съ волята, т. е. съ стомаха, съ физическия животъ на човѣка. Колкото по-възвишена е човѣшката мисль, толкова по-голѣма е връзката ѝ съ духа; колкото по-благородни и чисти сж човѣшките чувства, толкова по-голѣма е връзката имъ съ душата. Да познава човѣкъ проявитъ на духа и на душата си, това значи, да познава себе си.

Кой човѣкъ познава своя духъ и своята душа? Който е дошълъ до реалността на живота. Този човѣкъ държи кормилото на своя животъ. Той е господаръ на своитѣ мисли и чувства, той самъ се управлява. Каквито знания е придобилъ, той може да си служи съ тѣхъ, може да ги прилага. Обаче, ако не познава духа и душата си, човѣкъ не е господаръ на себе си, не може да се управлява. Каквито знания да има, той не може да разполага съ тѣхъ. Знанията му не сж нищо друго, освенъ украшения, съ които ще се кичи само за показъ предъ хората. За тѣзи украшения, именно, той може да бжде критикуванъ.

И тъй, за да познае духа си, човѣкъ трѣбва да мисли право, да желае и да се стреми къмъ целта си. Съ други думи казано: човѣкъ трѣбва първо, да се качи въ главата си; после, да слѣзе въ дробоветъ си и най-после — да влѣзе въ стомаха си. Всѣка мисль, всѣко чувство и всѣка постъпка трѣбва да минатъ презъ процеситѣ на мисленето, чув-